

[להיקרב בזמנו לשם פסח], והשחיטה כשירה כאילו נשחט כולו שלא לשמו, כן הדין אם בתחילת השחיטה אמר בפירוש ששוחט לשמו, ובסופה אמר ששוחט שלא לשמו, הפקיעה סופה את תחילתה, והפסח כשר.

וכל זה, כשבסוף השחיטה אמר ששוחט שלא לשמו, ולא נגמרה העבודה לשמו, אבל אם נגמרה העבודה בשתיקה, הרי היא כמי שנגמרה לשמו. ובזה נחלקו רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש בירושלמי פסחים, אם כשיזרוק הדם שלא לשמו, גם כן יועיל הדבר להפקיע את השחיטה מלשמו, או לא.

כן פירש בעל תקלין חדתיך את הענין הנ"ל. אולם בעל קרבן העדה פירש באופן אחר, והוא, מאחר שהפסח בשאר ימות השנה אינו ראוי לפסח, וגם לא הוקדש לשלמים, אפשר שאין לו שם כלל, ומאחר שאין לו שם, אין המחשבות מקלקלות בו כלל, ולכן גם כשנשחט לשם פסח ולשם שלמים, נחשב כנשחט סתם, וכשר. אולם דחו זאת ואמרו, שאפשר שגם כשנשחט סתם הוא פסול, עד שיעקור שם פסח ממנו, וישחטנו בפירוש לשם שלמים.

מותר נזירים

אם גבו מעות לצורך קרבנות נזירים, ונשאר מהמעות, ישמרום, עד שיקחו מהם קרבנות לנזירים אחרים.

דף ז

מותר נזיר

הנזיר מביא שלוש קרבנות חטאת עולה ושלמים ונחלקו חכמים בדינו כשהפריש מעות לצורך קרבנותיו ונשאר מהן.

לדעת רב חסדא – בכל פעם שקנה קרבן במעות הללו, המעות שנשאר דינם כמעות שהפריש לצורך הקרבנות שעדיין עליו לקנות, ולפיכך כשקנה שני קרבנות, כל המעות הנשארים, נעשים כמעות שהפריש לצורך הקרבן האחרון לבדו, ומה שנשאר אחר כך, נחשב כמותר הקרבן האחרון לבדו. ולכן, אם קנה את החטאת אחרונה, המעות שנתרו דינם כמותר חטאת, שהם לנדבה. ואם קנה את העולה אחרונה, המעות שנתרו דינם כמותר עולה, שהם לעולה. ואם קנה את השלמים אחרונים, המעות שנתרו דינם כמותר שלמים, שהם לשלמים. [ויש ברייתא המסייעת את רב חסדא בדבריו, שמבואר בה, שהמפריש מעות, ואומר "אלו לחטאת נזירותי, ומה שישאר יהא לשאר קרבנות נזירותי" שהם עולה ושלמים, ומת, דמי חטאת ילכו לים המלח, ובשאר המעות, מאחר שעמדו